

Čís. 12913.

V nepřehledném uschovávání léčiv jest opomenutí majitele lékárny, jež přispělo k zvětšení nebezpečí záměny léku tím, kdo léky vydával, a tak ohrožena tělesná bezpečnost lidí.

(Rozh. ze dne 14. října 1933, Rv I 483/32.)

V lékárně žalovaného S-a byl žalobkyni vydán Mag. Pharm. E-em místo požadovaných očních kapek perhydrol, následkem čehož utrpěla žalobkyně spáleniny na spojivce a rohovce oka. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně náhrady škody proti majiteli lékárny S-ovi a proti magistru E-ovi. Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok proti S-ovi jednou třetinou, proti E-ovi dvěma třetinami důvodem po právu. Odvolací soud k odvolání obou žalovaných napadený rozsudek potvrdil. Dovolal se jen žalovaný S., jehož dovolání Nejvyšší soud nevyhověl.

Důvody:

Bylo zjištěno, že v lékárně žalovaného S-a bylo ve skříni uschováno mnoho lahviček, jichž množství v malé skříni postrádalo přehlednosti, která mnohostranností roztoků (vyslovené jedy, silně účinné prostředky, neškodné vnější a neškodné vnitřní prostředky) byla ještě sťažována. Dovolací soud spatřuje v souhlase se znaleckým posudkem v tomto nepřehledném uschovávání léčiv opomenutí žalovaného S-a, které přispívalo k zvětšení nebezpečí, že druhým žalovaným E-em, který léky připravoval, mohl býti lék zaměněn a tím tělesná bezpečnost lidí ohrožena. Tímto opomenutím prohřešil se žalovaný S. jako majitel lékárny proti ustanovení nařízení ministra vnitra ze dne 27. května 1911, čís. 103 ř. zák., a to proti jeho § 3 obsahujícímu ustanovení o zařízení lékáren. Podle § 2 předpisu o zařízení lékáren musí ve všech prostorách lékárny vždy a v každé příčině býti největší pořádek, přesnost a čistota. Podle § 3 téhož předpisu musí býti zásoba léků uschovávána způsobem, jak toho žádají lékárnické předpisy neb zvláštní předpisy zákonné. V lékárně žalovaného S-a nebylo vyhověno těmto dvěma předpisům, ježto ve skříni se zásobou léků, ze kterých byl vzat lék žalobkyni poškodivší, nebyl ani pořádek ani přesnost, tím méně pak největší pořádek a přesnost, nýbrž naopak byl tam nepořádek a nepřehlednost, zejména též proto, že silné jedy nebyly zvláště uzavřeny, nýbrž byly chovány ve stejné skříni v neuzamčeném oddělení. Touto nepřehledností a tímto nepořádkem při uschování zásoby léků se zvětšovalo nebezpečí záměny léků, kterému právě přesné předpisy o uschování léků mají zabrániti, jak jest zřejmo nejen z ustanovení § 345 tr. zák., který mluví zvláště o nešetření předpisů o uschování léčiv a ukládá povinnost tuto lékárníku, ale i z nařízení ministra vnitra ze dne 18. května 1898, čís. 85 ř. z., které v odstavci čís. 4 činí majitele lékárny zodpovědným za přesné a svědomité provádění a dodržování předpisů

o uschovávání léčiv v tabele I a II, kamž právě patřil i roztok perhydrolový vydaný žalobkyni místo příslušného předepsaného léku. Nařízení právě uvedené označuje se samo za nařízení, kterým se vydávají předpisy, aby se co nejvíce bylo vyvarováno záměně léků při jejich dispensaci a vydávání. Právem proto odvolací soud uznal, že se žalovaný S. při úschově léčiv dopustil opomenutí. Dovolací soud má v souhlase se znaleckým posudkem za to, že opomenutí žalovaného S-a usnadnilo druhému žalovanému záměnu léčiv, a proto jest žalovaný S. též zodpovědný za škodu, která byla způsobena jednáním druhého žalovaného, opomenutím žalovaného S-a podporovaným. Podle § 1301 obč. zák. jsou oba žalovaní za škodu zodpovědni, ježto žalovaný E. bezprostředně škodlivý lék vydal a žalovaný S. k tomuto vydání prostředně svým opomenutím dohledu na úschovu léčiv přispěl. Poměr zavinění obou žalovaných nelze určit přesně; byl-li však u žalovaného S-a určen jen jednou třetinou, nemá důvodné příčiny, aby proti tomu brojil s hlediska nesprávného právního posouzení věci.

Čís. 12914.

Byl-li poplatek z dřívějšího převodu nemovitosti předepsán nyní-šímu jejímu vlastníku z důvodu věcného ručení, nemůže se nyníjší vlastník nemovitosti, jenž dosud sám onen poplatek nezapřavil, domáhati na tom, kdo jest podle zákona povinen poplatek zapřaviti, by zapřavil poplatek jemu, jest však oprávněn domáhati se na zavázaném, by zapřavil poplatek z převodu bernímu úřadu.

(Rozh. ze dne 14. října 1933, Rv I 989/32.)

Trhovou smlouvou ze dne 29. října 1928 prodali žalovaní pozemky Antonínu S-ovi, jenž je dne 29. ledna 1929 prodal žalobcům. Ani žalovaní ani Antonín S. nezapřavili převodní poplatek z kupní smlouvy ze dne 29. října 1928, pročez byl berním úřadem předepsán tento převodní poplatek 4195 Kč 50 h žalobcům na základě věcného ručení prodaných nemovitostí. Žalobě, již se domáhali žalobci na žalovaných, by žalovaní byli uznáni povinnými zapřatiti rukou společnou a nerozdílnou bernímu úřadu převodní poplatek 4.195 Kč 50 h z kupní smlouvy ze dne 29. října 1928 do 14 dnů pod exekucí nebo zapřatiti žalobcům rukou společnou a nedílnou do 14 dnů pod dūhonem práva 4195 Kč 50 h, p r o c e s n í s o u d vyhověl rozsudkem pro zameškání žalovaných. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaných napadený rozsudek potřrdil. D ů v o d y: Žalobci uvádějí ovšem v žalobě, že mají činiti náklad, který náleží žalovaným, a odvozují odvolatelé ze slova »náklad«, že jest upřatňován nárok podle § 1042 obč. zák. Tomu však tak není. Žalobci mohli v žalobě použiti povšechného výrazu, že na místě žalovaných mají vykonati plnění, a vysvítá ze žalobního děje, že v poměru k žalovaným k tomuto plnění nejsou zavázáni. Pokud jde o žalobní prosbu, by žalovaní zapřatili převodní poplatek bernímu úřadu, jest tento nárok úplně opodstatněn. Že žalovaní jsou povinni hřaditi převodní poplatek rukou spo-